

Isla Ilves ja kotiin paluu

Aamu oli hämärä syksyisessä metsässä. Pihla, pieni vaakasanmittainen pehkitöpi poimi pihlajanmarjoja metsänreunassa. Hän tapasi matkata erään jäniksen selässä puronvarteen. Siellä oli myös vanhoja marjapensaita ja kaksijalkaisten raunio rakennus. Se oli vain enää kivikasa, jonka välistä vesi solisi alas. Rannalla kivien välissä oli käärmeeen ja sisiliskon pesiä. Ne olivat nyt jo horrokseen vaipumassa.

Pihla sai tuohireppunsa täyteen marjoja ja laskeutui alas puusta. Silloin hän näki jäniksen vilahtavan metsässä häntä pystyssä. Mikä vaara, pehkitöpi kuulosteli. Suuren kiviraunion lähellä haisi kummalliselta. Pihla kiipesi erään kiven päälle ja vihelsi. Hän valmistauti heti menemään kivien väliin piiloon tarvittaessa.

Kivikasan takaa kurkkasi ison kissan pää. Pehkitöpi laski vilkkaaksi kivionkaloon piiloon. Mutta kissa ei lähestynyt. Pihla kurkisti kivien välistä ja huomasi kissan nuolevan etutassuaan. Se näytti surkealta, kastuneelta ja laihalta.

Pihla lähti hiipimään lähemmäksi. Vähän matkan päässä hän heitti muutaman marjan kissan eteen. Kissa haisteli niitä mutta ei syönyt. Se ei edelleenkään vaikuttanut vaaralliselta.

Pihla rohkaisi mielensä ja kiipesi kissan viereiselle kivelle ja vihelsi. Alkuun eläin ei huomannut mistä ääni tuli, vaan katsoi pienen pehkitöpin ohitse. Sitten se otti pienen loikan ja aikoi läpsäistä Pihlaa tassullaan. Pehkitöpi väisti nopeasti ja kyyristyi kivelle.

- Mitä sinä uhkaat, ei minusta ole juuri ruuaksi, Pihla sanoi kuuluvasti.
- Ei ole muutakaan. Emo ei tuo.
- Etkö saa itse hiirtä kiinni, olet aika ison näköinen.

Otus ravisti päätään ja käveli ympyrää Pihlan kiven ympärillä kuin miettien nappaisiko. Pihla huomasi, että se ontui vähän toista etujalkaansa. Kissa oli kellanruskea ja siinä oli mustia pilkkuja. Korvissa oli tupsut. Äkkiä Pihla tuli ajatelleeksi, että ihmisen kissa näytti usein hieman erilaiselta – sen turkki ei ollut noin paksu ja ne olivat usein mustia tai raidallisia. Eivätkä ne yhtään epäileet hyökätä pehkitöpin tai hiiren kimppuun. Lintujakin ne jahtasivat.

- Mikä sinä olet? Mistä tulet? Pihla kysyi.
- Olen ilves, oma koti sortui. Tuli joku iso hirviö ja repi puut juuriltaan. Emo pakeni eikä palannut ja minä eksyin. Ilves selitti peloissaan. Se istui vastapäätä Pihlaa ja vaikutti jo lempemmältä.
- Aivan Ilves! Et näyttänytkään ihmisen kissalta. Minä olen Pihla pehkitöpi. Meillä pehkitöpeillä on taitoa auttaa muita eläimiä. Luulen, että metsääsi tuli ihmisen kone.
- Ihminen, ilves kuiskasi ja painautui kyyryyn peloissaan.
- Älä pelkää, ei niitä nyt näy. Saanko katsoa tassuasi? Sattuuko siihen? Pihla kysyi rauhoittavasti.

Ilves suostui ja näytti pehkitöpile tassuaan. Siinä kiilsi lasinsiru ja vieressä oli viiltohaava. Eläin värähti, kun pehkitöpi otti sammaltukon kiven pinnasta ja paineli sillä haavaa. Eläin aikoi taas läskästä Pihlaa tassullaan mutta Pihla katsoi tätä silmiin rauhoittavasti ja kuiskutteli. Ilves antoi Pihlan hoitaa haavaa ja kaivaa siru pois. Kun siru irtosi, ilves sähisi ja tyrkkäsi Pihlan alas kiveltä.

Pian se kuitenkin huomasi, ettei tassuun sattunut enää paljoakaan. Ilves kumartui nostamaan Pihlan hampaillaan varovasti takaisin kivelle. Pihla ravisti itseään. Se oli pelästynyt aika tavalla, mutta keskittyi sitten miettimään mitä tekisi ilveksen kanssa. Eläin ei voinut jäädä puron varteen. Siinä kulki polku, missä ihmisiä käveli ja tie oli myös lähellä.

Pihla tiesi, että kauempana oli iso metsä, jonka hän tiesi suojelumetsäksi. Siellä asui saukkoja, tikkoja ja puut olivat paikoin isoja ja vanhoja.

Pihla pyysi ilvestä ottamaan hänet selkäänsä. Korvien välissä istuessaan Pihla alkoi kertoa minne pitäisi mennä ja ilve seurasi ohjeita. Tien lähellä sitä pelotti kovin autojen murina, joten Pihla ohjasi eläimen metsäkoissa tien viertä kauemmaksi kaupungista.

Ilves kerto, että sen nimi oli Isla ja että se oli harhaillut pitkään ja koettanut löytää ruokaa. Jotain se oli löytänyt talojen läheltä, mutta kerran tulivat ihmiset ja koettivat ampua sitä tulikepillä. Sitten se oli kuljeskellut raunioilla ja löytänyt muutaman sammakon. Siellä oli myös teräviä roskia ja tassuun oli sattunut.

Päivällä Pihla ja Isla lepäsivät vähän aikaa kuusen alla piilossa. Oli liian valoisaa jatkaa matkaa. Pitäisi kulkea parin pihan halki ja sitten kiivetä kallioille. Tassun oli hyvä myös levätä. Illan hämähäryttyä Isla hiipi pihamaan poikki. Se näki hiiren vilahtavan lintulaudan luona ja hiipi sitä kohti. Pihla painautui kissan turkkia vasten. Hän olisi halunut estää Islaa, mutta tiesi, että tämä oli kissa ja peto ja vielä nälissään.

Isla loikkasi hiiren kimppuun ja sai tassun sen päälle. Eläin vikisi vähän, mutta pian ilves oli jo syönyt sen. Ruokapala ei ollut iso, mutta paransi vähän oloa. Pihla ja Isla jatkoivat matkaa kalliota ylös. Sen päällä alkoi isompi metsä. Isla nousi ketterästi, mutta sitten sitä alkoi pelottaa.

Pihla rohkaisi ja kertoi mitä tuoksua voisi seurata. Kirpakka pihkan tuoksu veisi syvemmälle metsään. Pihla myöntyi kertomaan, että tuolla oli erään jäniksen lepopaikka ja tuolla kolosta oli kettu joskus kaivanut hiiren esiin.

Isla uskaltautui hiipimään kolojen suulle. Eräästä isosta maakolosta kuului tuhua ja Isla tunkeutui sisään. Mutta se sai nopeasti kuonolleen, kun äreä mäyrä raapaisi sitä. Ilves perääntyi uikuttaen. Pihla oli hypännyt maahan ja piiloutui varvikkoon. Mäyrä ajoi ilveksen pentua sähisten kauemmas ja Isla perääntyi ja luikahti sitten kauemmaksi metsään.

Pihla päätti antaa Islan oppia itse jatko. Kaikki metsässä eivät sitä ehkä hyväksyneet ja sen piti itse löytää ruokansa ja suojansa. Pihla kuitenkin seurasi ilvestä seuraavina päivinä. Yhtenä päivänä ilveksen jäljissä oli ketun haju. Kenties Isla oli löytänyt toverin tai ainakin joku toinenkin näyttäisi sille metsää.

